

U s n e s e n í

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Naděždy Řehákové a soudců Mgr. Martina Kříže a JUDr. Ivanky Havlíkové v právní věci žalobce: **INSOLV, v.o.s.**, se sídlem Praha 1, Růžová 1416/17, IČ: 28398483, jako správce konkurzní podstaty úpadce Služby pro zemědělství Střížovice, státní podnik v likvidaci, se sídlem Sulejovice, Kaplířova 233, IČ: 14868334, proti žalovanému: **Ministerstvo zemědělství**, se sídlem Praha 1, Těšnov 17, v řízení o žalobě proti rozhodnutí ministra zemědělství ze dne 21.2.2013 č.j. 3346/2013-MZE-12151

t a k t o :

- I. **Žaloba se odmítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání v záhlaví označeného rozhodnutí ministra zemědělství, kterým byl zamítnut jeho rozklad proti rozhodnutí Ministerstva zemědělství – Ústředního pozemkového úřadu ze dne 31.10.2012 č.j. 191792/2012-MZE-13312 ve věci určení charakteru v rozhodnutí označených pozemků ležících v k. ú. Roudnice nad Labem podle § 17 odst. 6 zákona č. 229/1991 Sb., o úpravě vlastnických vztahů k půdě a jinému zemědělskému majetku, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o půdě“).

Žalovaný ve vyjádření k žalobě navrhl, aby soud žalobu odmítl, neboť se nejedná o věc správního soudnictví, ale o věc vyplývající z občanskoprávních vztahů, která má být projednávána v občanském soudním řízení. Poukázal přitom na usnesení zdejšího soudu ze dne 29.6.2011 č.j. 3 A 83/2011-29.

Městský soud v Praze dospěl ve shodě s názorem žalovaného k závěru, že se v posuzované věci skutečně nejedná o věc správního soudnictví, ale o věc vyplývající z občanskoprávních vztahů [§ 244 odst. 1 občanského soudního řádu (dále jen „o. s. ř.“)], která má být projednána v občanském soudním řízení.

Podle § 17 odst. 6 zákona o půdě v pochybnostech o tom, zda se jedná o nemovitosti, na které se vztahuje tento zákon, rozhodují příslušné ústřední orgány státní správy republiky.

Účelem rozhodnutí správního orgánu podle § 17 odst. 6 zákona o půdě je nejen posouzení otázky, zda se na konkrétní nemovitost právní režim tohoto zákona vztahuje, ale současně s ohledem na § 17 odst. 1 téhož zákona eo ipso i řešení otázky majetkové dispozice s nemovitostí, neboli určení subjektu, jenž je s určenou nemovitostí oprávněn hospodařit, tedy toho, jenž pro stát jako vlastníka věci vykonává správu nemovitosti. Proto je

třeba považovat rozhodnutí podle § 17 odst. 6 zákona o půdě za rozhodnutí vydané ve věci práva soukromého.

Závěr o tom, že rozhodnutí podle § 17 odst. 6 je rozhodnutím ve věci soukromého práva (a tudíž ve věci projednatelné podle části páté o. s. ř.), je setrvale judikován jak ve větvi správního soudnictví (viz usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 10. 2003, č. j. 5 A 92/2002-16), tak ve větvi občanskoprávní (viz usnesení Nejvyššího soudu ze dne 7. 5. 2009, sp. zn. 28 Cdo 3260/2008, nebo usnesení Nejvyššího soudu ze dne 7. 4. 2010, sp. zn. 28 Cdo 747/2010).

Jestliže se tedy jedná o žalobu směřující proti rozhodnutí správního orgánu podle zvláštního zákona o sporu nebo o jiné právní věci, která vyplývá z občanskoprávních, pracovních, rodinných a obchodních vztahů, a nabylo-li rozhodnutí správního orgánu právní moci, pak podle § 244 odst. 1 o. s. ř. může být taková věc projednána na návrh v občanském soudním řízení.

Podle § 46 odst. 2 soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“) soud návrh odmítne také tehdy, domáhá-li se navrhovatel rozhodnutí ve sporu nebo v jiné právní věci, o které má jednat a rozhodnout soud v občanském soudním řízení, anebo domáhá-li se návrhem přezkoumání rozhodnutí, jímž správní orgán rozhodl v mezích své zákonné pravomoci v soukromoprávní věci. V usnesení o odmítnutí návrhu musí být navrhovatel poučen o tom, že do jednoho měsíce od právní moci usnesení může podat žalobu a ke kterému věcně příslušnému soudu.

Za této situace Městskému soudu v Praze nezbylo než žalobu odmítnout a poučit žalobce o možnosti podat žalobu v občanském soudním řízení k věcně příslušnému soudu (poučení viz níže).

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 3 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, jestliže žaloba byla odmítnuta.

P o u č e n í : Do jednoho měsíce od právní moci tohoto usnesení může žalobce podat proti napadenému správnímu rozhodnutí žalobu v občanském soudním řízení k místně příslušnému okresnímu (obvodnímu) soudu (§ 249 odst. 1 o. s. ř.).

Proti tomuto usnesení lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační

stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách www.nssoud.cz.

V Praze dne 20. srpna 2013

JUDr. Naděžda Řeháková v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení: Matznerová, DiS.